

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. december 2009
Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2009-792-1137
Dok.: RLM40412

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 273 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. december 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Lene Espersen
Fg. justitsminister

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 273 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes kommentere artiklen ”Ulykker giver højere erstatning i fritiden end på jobbet” (Politiken 1. december 2009) og herunder redegøre for den omtalte højesteretsdom og lovændringen fra 2002 af lov om erstatningsansvar samt oplyse, om ministeren vil tage initiativ til en lovændring, så arbejdsulykker ikke giver lavere erstatning end fritidsulykker?”

Svar:

Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil den skadelidte kan begynde at arbejde igen eller indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes varige erhvervsevnetab.

Højesteret har den 18. november afsagt dom i to sager om muligheden for at få erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven i tilfælde, hvor en skadelidte har været tilkendt en midlertidig erhvervsevnetaberstatning efter reglerne herom i arbejdsskadesikringsloven. Højesterets flertal fandt, at retten til at få erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophørte fra det tidspunkt, hvorfra de skadelidte blev tilkendt midlertidig erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven.

Som også anført i de to højesteretsdomme fremgår det af det pågældende lovforslags bemærkninger til erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, at man forudsatte, at midlertidige afgørelser om erhvervsevnetab, herunder afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven, træffes på grundlag af en vurdering af den skønnede varige indtægtsnedgang efter revalidering m.v., og ikke ud fra en bedømmelse af skadelidtes aktuelle erhvervsmuligheder på tidspunktet for den midlertidige fastsættelse. Efterfølgende har Højesteret imidlertid fastlagt, at fastsættelse af midlertidigt erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringslovens regler skal ske ud fra, hvad erhvervsevnetabet aktuelt er, dvs. uden hensyntagen til den skadelidtes forventede erhvervsevne efter endt revalidering, omskoling eller lignende.

Det betyder, at der kan blive truffet afgørelser om erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven i situationer, hvor det i forarbejderne til erstatningsansvarsloven har været forudsat, at vurderingen ville føre til, at der ville blive tale om en anden eller ingen midlertidig fastsættelse af erhvervsevnetabet, og dermed i sidstnævnte tilfælde, at

den skadelidte - hvis der foreligger et ansvarsgrundlag, det vil i arbejdsskadesager sige, at arbejdsgiveren har handlet culpøst – fortsat ville have ret til at få erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Afhængigt af, hvilken midlertidig erhvervsevnetabsprocent der er blevet fastsat i sager efter arbejdsskadesikringsloven, vil den skadelidte således i nogle sager få en mindre erstatning, end hvis den pågældende fortsat havde fået erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. 257 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg.